การพัฒนาทักษะปฏิบัติท่ารำ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

THE DEVELOPMENT OF DANCE PRACTICE SKILLS BASE ON DAVIES' LEARNING MODEL FOR MATHAYOMSUKSA 2 STUDENTS

[1]เกศษินี สุวรรณโณ และ [2]เก็ตถวา บุญปราการ

[1]Ketsinee Suwanno and [2]Kettawa Boonprakarn

[1]มหาวิทยาลัยหาดใหญ่, ประเทศไทย

[1]Hatyai University, Thailand

[1]ketsinee.suw016@hu.ac.th, [2]kettawa@hotmail.com

Received: September 20,2024; **Revised**: November 4, 2024; **Accepted**: December 28,2024

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะในการปฏิบัติท่ารำของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับเกณฑ์ร้อยละ 80 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนการสอน ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ใช้แบบแผนการทดลองแบบ The one-group posttest- design โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มเดียว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2566 โรงเรียนกอบกาญจน์ศึกษามูลนิธิ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดสงขลา ทำการสุ่มแบบกลุ่ม ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกอบกาญจน์ศึกษามูลนิธิ จำนวน 3 ห้องเรียน 77 คน และทำการสุ่มอย่างง่ายโดยจับฉลากเพื่อกำหนดวิธีการสอนให้กับกลุ่มทดลอง ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวนนักเรียน 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ 2) แบบ

---

[1]นักศึกษาปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

[2] ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

ประเมินการพัฒนาทักษะปฏิบัติท่ารำ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบผลการวิจัย พบว่า 1) ทักษะในการปฏิบัติท่ารำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : ทักษะปฏิบัติท่ารำ, รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของเดวีส์

Abstract

The objectives of this research are: 1) To compare the performance skills in traditional dance of Mathayomsuksa 2 students after learning using Davies' Learning Model against an 80 percent criterion, and 2) To study the satisfaction of Mathayomsuksa 2 students with the teaching and learning process using Davies' Learning Model. This research is a quasi-experimental study using a one-group posttest design. The sample group consists of Mathayomsuksa 2 students in the second semester of the academic year 2023 at Kobkarn Suksa Foundation School, Hat Yai District, Songkhla Province, under the Office of the Private Education Commission of Songkhla Province. The sampling was done by cluster sampling, selecting Mathayomsuksa 2 students from three classrooms at Kobkarn Suksa Foundation School, totaling 77 students. Simple random sampling was then conducted by drawing lots to assign the teaching method to the experimental group, which consisted of 28 students from Mathayomsuksa 2/1. The research instruments used in this study include: 1) Learning management plans using Davies' Learning Model, 2) An assessment form for evaluating the development of performance skills in traditional dance, and 3) A student satisfaction survey regarding the learning management using Davies' Learning Model. Data analysis for hypothesis testing included mean, standard deviation, and research result testing. The findings were as follows: 1) The performance skills in traditional dance of Mathayomsuksa 2 students after learning using Davies' Learning Model had a post-

learning average score significantly higher than the 80 percent criterion at the .05 level, and 2) The students' satisfaction with the learning management using Davies' Learning Model was at a highest level.

Keywords: Performance Skills in Traditional Dance, Davies' Learning Model

บทนำ

นาฏศิลป์ไทยเป็นศิลปะและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับประเพณีของชนชาติไทย เป็นแหล่งรวมผลงานศิลปินทางศิลปะที่มีลักษณะเฉพาะและสะท้อนวัฒนธรรมไทยที่หลากหลาย นาฏศิลป์ไทยแบ่งประเภทของการแสดงออกเป็น ระบำ รำ ฟ้อน โขน และละคร ที่มีกระบวนการท่ารำอ่อนช้อยและงดงาม จึงถือเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่มีความจำเป็นสำหรับมนุษย์ เป็นสิ่งที่จรรโลงความดีความงาม นาฏศิลป์จัดเป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่มีความเด่นชัดมากที่สุด เพราะสามารถรับรู้ได้จากการได้เห็น ได้ยิน ได้ฟัง เป็นศิลปะที่แสดงออกทางลีลาการเคลื่อนไหว เลียนแบบธรรมชาติเลียนแบบกิริยาท่าทางของมนุษย์ แล้วยังเป็นการดัดแปลงให้งดงามขึ้นในลักษณะของการเยื้องกรายร่ายรำ (สุรพล วิรุฬรักษ์, 2554, น.22) นอกจากนี้นาฏศิลป์ยังมีประโยชน์สำหรับผู้ที่ได้เรียนรู้ เป็นเพราะว่าการเรียนนาฏศิลป์ เป็นการใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายในการเคลื่อนไหวท่าทางต่าง ๆ ของนาฏศิลป์ไทยมีท่วงทีคล้ายท่าฤษีดัดตน จึงส่งผลให้ผู้ที่ได้ฝึกหัด เป็นผู้มีสุขภาพสมบูรณ์ มีจิตใจร่าเริงแจ่มใส และมีบุคลิกภาพที่ดี นอกจากนี้นาฏศิลป์ ยังเป็นกิจกรรมที่สามารถเสริมสร้างนักเรียนให้มีวินัยในตนเอง รู้จักระเบียบวินัยในการแสดงออกร่วมกับผู้อื่น มีสมาธิ มีความพยายามอดทนในการฝึกซ้อม มีความรับผิดชอบต่อผลงาน เสริมสร้างความรู้และความสามารถในการวิพากษ์วิจารณ์และการตัดสินใจได้อย่างมีเหตุผล ช่วยให้ผู้ฝึกกิจกรรมได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ ที่สำคัญคือ ช่วยให้เด็กได้รู้คุณค่าของดนตรีและนาฏศิลป์ รู้คุณค่าของศิลปะ และวัฒนธรรมประจำชาติ (อรวรรณ บรรจงศิลป์, 2545)

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสาระภูมิศาสตร์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม (ฉบับ ปรับปรุง พ.ศ.2560 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตามคำสั่ง กระทรวงศึกษาธิการที่ สพฐ. 1239/2560 ลงวันที่ 7 สิงหาคม 2560 และคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่30/2561 ลงวันที่ 5 มกราคม 2561 ให้เปลี่ยนแปลงมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560) โดยมีคำสั่งให้โรงเรียนดำเนินการ ใช้หลักสูตรในปีการศึกษา 2561 โดย

ให้ใช้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 4 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4 ปีการศึกษา 2562 โดยให้ใช้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2 4 และ 5 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 24 และ 5 และตั้งแต่ปีการศึกษา 2563 ให้ใช้ทุกระดับชั้น ให้เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ โดยกำหนดจุดหมาย และมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายและกรอบทิศทางในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนมีพัฒนาการเต็มตามศักยภาพ มีคุณภาพและมีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายและเป้าหมายของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หลักสูตรโรงเรียนกอบกาญจน์ศึกษามูลนิธิ (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560) ตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560 เป็นแผนหรือแนวทาง หรือข้อกำหนดของการจัดการศึกษาของโรงเรียนกอบกาญจน์ศึกษามูลนิธิ ที่จะใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มี ศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพที่สุจริต ตลอดจนการรู้จักอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น โดยมุ่งหวังให้มีความสมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา อีกทั้งมีความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับ การดำรงชีวิต และมีคุณภาพได้มาตรฐานสากลเพื่อการแข่งขันในยุคปัจจุบัน ดังนั้นหลักสูตรโรงเรียนกอบ กาญจน์ศึกษามูลนิธิ (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2561) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงประกอบด้วยสาระสำคัญของหลักสูตรแกนกลาง สาระความรู้ที่เกี่ยวข้องกับชุมชนท้องถิ่น และสาระสำคัญที่โรงเรียนพัฒนาเพิ่มเติม โดยจัดเป็นสาระการเรียนรู้รายวิชาพื้นฐานตามมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม จัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นรายปีในระดับประถมศึกษา และกำหนด คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของโรงเรียนกอบกาญจน์ศึกษามูลนิธิ ตามหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนกอบกาญจน์ ศึกษามูลนิธิ (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

การเรียนการสอนกลุ่มสาระศิลปะ วิชานาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2564 – 2565 โรงเรียนกอบกาญจน์ศึกษามูลนิธิ สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสงขลา จากสภาพปัญหาที่ผ่านมาพบว่า คะแนนทักษะปฏิบัติวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ ซึ่งสำรวจจากแบบแสดงผลการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน และแบบประเมินตัวชี้วัด ศ 3.1 ม.2/2 สร้างสรรค์การแสดงโดยใช้องค์ประกอบนาฏศิลป์และการละคร

ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดและรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติหลาย ๆ รูปแบบ ซึ่ง ทิศนา แขมมณี (2555) ได้กล่าวว่า รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เป็นกระบวนการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ที่จะช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน ซึ่งทักษะส่วนใหญ่จะประกอบด้วยทักษะย่อยๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นให้ได้

ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดี และรวดเร็วขึ้น จากผลการวิจัยของ ชนากานต์ อ่อนประทุม (2563) ได้พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติรำวงมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบของเดวีส์ โดยรวมอยู่ในระดับดี สอดคล้องกับวรายุทธ มะปะทัง (2563) ได้พบว่า การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก และสอดคล้องกับ เชษฎา ดำเกลี้ยง (2565) ได้พบว่า การพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติท่ารำ โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจและได้ศึกษาแนวคิดและรูปแบบการสอน ซึ่งรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เป็นการพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน มีกระบวนการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำขั้นที่ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติ แต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ ผลที่ผู้เรียนจะได้รับผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้เป็นอย่างดี มีประสิทธิภาพ

ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอน สามารถพัฒนาทักษะความสามารถในการปฏิบัติท่ารำของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบ ทักษะในการปฏิบัติท่ารำของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับเกณฑ์ร้อยละ 80

2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวีส์

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติท่ารำ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2566 โรงเรียนกอบกาญจน์ศึกษามูลนิธิ สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสงขลา อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 3 ห้องเรียน รวม 77 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2566 โรงเรียนกอบกาญจน์ศึกษามูลนิธิ สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสงขลา จำนวนนักเรียน 28 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ จำนวน 10 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง

2.2 แบบประเมินการพัฒนาทักษะปฏิบัติท่ารำ ซึ่งใช้สำหรับประเมินการพัฒนาของนักเรียน หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์

2.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะในการปฏิบัติท่ารำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าที (One Samples t-test)

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ได้จากค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

การวิจิยเรื่องการพัฒนาทักษะปฏิบัติท่ารำ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของเดวีส์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สรุปผลดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะในการปฏิบัติท่ารำของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับเกณฑ์ร้อยละ 80 แสดงดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะในการปฏิบัติท่ารำของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับเกณฑ์ร้อยละ 80

	n	คะแนนเต็ม	$\overline{X}$	SD.	t	p
หลังเรียน	28	16	68.80	1.42	-17.64	0.000

*p ‹ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะในการปฏิบัติท่ารำของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับเกณฑ์ร้อยละ 80 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ แสดงดังตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวีส์

ข้อ	รายการประเมิน	$\overline{X}$	SD.	ระดับ
ด้านเนื้อหาสาระ				
1	ความน่าสนใจของเนื้อหาสาระ	4.43	0.57	มากที่สุด
2	ความสอดคล้องของเนื้อหากับวัตถุประสงค์	4.57	0.69	มากที่สุด
3	ความเชื่อมโยงของเนื้อหาสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน	4.79	0.42	มาก
4	ประโยชน์ของเนื้อหาสาระในการนำไปใช้	4.29	0.60	มากที่สุด
5	ความสนุกสนาน ความเพลิดเพลิน ของเนื้อหาที่เรียนรู้	4.79	0.42	มาก
รวมเฉลี่ย		4.57	0.54	มากที่สุด
ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนรู้				
6	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากยิ่งขึ้น	4.71	0.53	มากที่สุด
7	การเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4.79	0.42	มาก
8	นักเรียนรู้สึกเพลิดเพลิน สนุกสนานและรู้สึกไม่เบื่อหน่ายต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.64	0.49	มาก
9	ครูให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมตามความสนใจของนักเรียน	4.71	0.53	มากที่สุด
10	ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสม	4.36	0.62	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		4.64	0.52	มากที่สุด
ด้านบรรยากาศ				
11	บรรยากาศในการเรียนมีความสนุกสนาน ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.75	0.44	มาก

12	ครูกับผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ดีต่อกัน ทำให้นักเรียนกล้าแสดงออก หรือปฏิบัติท่ารำ กล้าที่จะขอคำปรึกษาและข้อสงสัย	4.79	0.42	มาก
13	ครูมีความเข้าใจนักเรียน เป็นมิตร ยอมรับให้ความช่วยเหลือ จะทำให้นักเรียนเกิดความอบอุ่น สบายใจ รักครู รักโรงเรียน และรักการมาเรียน	4.82	0.39	ปานกลาง
14	ความสะดวกสบายของห้องที่ใช้ทำกิจกรรม มีความคล่องแคล่วในการทำกิจกรรมในห้องเรียนที่กว้างเพียงพอ	4.36	0.62	มากที่สุด
15	ห้องเรียนมีความสะอาด เรียบร้อยน่าเรียน	4.57	0.63	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		4.66	0.50	มาก
ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้				
16	ครูมีการจัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์ อื่น ๆ ไว้ล่วงหน้า เพื่อที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียน	4.64	0.56	มากที่สุด
17	ครูใช้สื่อการสอนที่มีความหลากหลาย	4.57	0.57	มากที่สุด
18	สื่อการสอนมีความสอดคล้องตรงกับเนื้อหาที่เรียน	4.75	0.44	มาก
19	เกิดความเข้าใจชัดเจนในเนื้อหา จากการใช้สื่อวีดีทัศน์และรูปภาพต่าง ๆ มาประกอบการอธิบาย	4.68	0.48	มาก
20	ครูใช้สื่อการสอน ถูกต้อง มีความเหมาะสม น่าเชื่อถือได้	4.86	0.36	ปานกลาง
รวมเฉลี่ย		4.70	0.48	มาก
ด้านการวัดและการประเมินผล				
ครูมีการแจ้งผลการเรียนและความก้าวหน้าให้ผู้เรียนทราบเป็นระยะ ๆ		4.64	0.56	มากที่สุด
ครูมีการวัดและประเมินผลด้วยวิธีที่หลากหลาย		4.17	0.53	มากที่สุด
ครูแจ้งให้นักเรียนทราบล่วงหน้าทุกครั้ง เมื่อมีการทดสอบ		4.71	0.60	มากที่สุด
ความชัดเจนของเกณฑ์การให้คะแนนที่ครูชี้แจง		4.64	0.56	มากที่สุด
ความพึงพอใจต่อเกณฑ์การให้คะแนน		4.75	0.52	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		4.69	0.55	มากที่สุด
รวมเฉลี่ยทุกรายการ		**4.65**	**0.52**	.มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนการสอน ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.65 , S. D. = 0.52) เมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้ โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.70 , S. D. = 0.48) รองลงมา คือด้านการวัดและการ

ประเมินผล อยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.69 , S.D. = 0.55) ด้านบรรยากาศ โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.66 , S.D. = 0.50) ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.64 , S.D. = 0.52) และด้านที่นักเรียนพึงพอใจน้อยที่สุด ยังอยู่ในระดับมาก คือด้านเนื้อหาสาระ ($\overline{X}$ = 4.57 , S.D. = 0.54)

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติท่ารำ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สามารถอภิปรายดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาทักษะปฏิบัติท่ารำของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับเกณฑ์ร้อยละ 80 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถพัฒนาการปฏิบัติท่ารำของนักเรียน กระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ที่มีรูปแบบ 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำขั้นที่ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ ผลที่ผู้เรียนจะได้รับผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้เป็นอย่างดี มีประสิทธิภาพ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์เป็นรูปแบบที่เน้นการพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติท่ารำ สามารถจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาสาระไปพร้อมกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติท่ารำ สอดคล้องกับ ทิศนา แขมมณี (2555) ได้กล่าวว่า รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เป็นกระบวนการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ที่จะช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน ซึ่งทักษะส่วนใหญ่จะประกอบด้วยทักษะย่อยๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะย่อยๆ เหล่านั้นให้ได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดี และรวดเร็วขึ้น ผู้วิจัยได้ศึกษาและนำหลักการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ โดยศึกษาจากหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนกอบกาญจน์ศึกษามูลนิธิ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เกี่ยวกับหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง เวลาเรียน แนวการวัดและประเมินผล มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และเนื้อหาที่นำมาใช้ในการสอนเกี่ยวกับการ

ปฏิบัติท่ารำ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เมื่อผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ก็ได้ผ่านการแนะนำและแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษาหลักและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม รวมทั้งผ่านการตรวจสอบคุณภาพความถูกต้องจากผู้เชี่ยวชาญ และผ่านการทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง(Try out) เพื่อแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องก่อนนำไปใช้จริง ผลการดำเนินการพบว่า การเปรียบเทียบทักษะในการปฏิบัติท่ารำของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับเกณฑ์ร้อยละ 80 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับเชษฎา ดำเกลี้ยง (2565) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติท่ารำ โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีทักษะปฏิบัติหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ โดยรวมอยู่ในร้อยละ 91.41 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ($\overline{X}$ = 4.65 , S.D. = 0.52) อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเกิดจากการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เป็นรูปแบบที่เหมาะสมกับการนำไปใช้จัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ ในการปฏิบัติท่ารำของนักเรียน มีการลำดับขั้นตอนของกิจกรรมเหมาะสม นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นในสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ ได้ใช้ความคิดในการทำกิจกรรม โดยมีกระบวนการ 5 ขั้นตอน เริ่มจากการสาธิตให้นักเรียนสังเกตจดจำการกระทำของครูก่อน แล้วสาธิตและให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยตามครูอย่างช้า ๆ เมื่อนักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยได้ ก็ลงมือปฏิบัติทักษะย่อยด้วยตนเอง จากนั้นครูจะให้คำแนะนำชี้แนะคอยเสริมเทคนิควิธีการ และให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงทักษะย่อยได้อย่างสมบูรณ์ เมื่อพิจารณาความพึงพอใจ พบว่า ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้ โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.70 , S.D. = 0.48) อาจเกิดจากการจัดการเรียนรู้มีสื่อภาพประกอบชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเข้าใจได้ดี รองลงมา คือ ด้านการวัดและการประเมินผล อยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.69 , S.D. = 0.55) เนื่องจากนักเรียนพอใจในเกณฑ์การให้คะแนนที่มีความเป็นธรรม ยอมรับผลการประเมินตามความเป็นจริงอย่างมีเหตุผล ส่วนด้านบรรยากาศ นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.66 , S.D. = 0.50) อาจจะเกิดจากนักเรียนมีความชอบในกิจกรรม และทำให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความสุขและสนุกสนาน ส่วนด้านกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.64 , S.D.= 0.52) อาจจะเพราะนักเรียนเกิดความรู้สึกชอบและอยากที่จะมาเรียนรู้สึกเพลิดเพลินไม่เบื่อหน่ายกับกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านที่นักเรียนพึงพอใจน้อยที่สุด อาจจะเกิดจาก

ความยากของท่ารำบางเพลงที่นำมาใช้ แต่ก็ยังอยู่ในระดับมาก คือด้านเนื้อหาสาระ ($\overline{X}$ = 4.57, S.D. = 0.54) ซึ่งนักเรียนก็เข้าใจในเนื้อหาและปฏิบัติท่ารำออกมาได้เป็นอย่างดี ถือว่ายอมรับได้ ดังนั้นจึงทำให้ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.65, S.D. = 0.52) ซึ่งสอดคล้องกับ ชนันธร หิรัญเชาว์ (2562) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ การพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ไทยและความคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ อยู่ในระดับดีมากและสอดคล้องกับนางสาวชนากานต์ อ่อนประทุม (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติรำวงมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ความพึงพอใจ ต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติรำวงมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบของเดวีส์ อยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นไปตามที่กำหนดไว้

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

ทักษะในการปฏิบัติท่ารำของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ด้านความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เพราะว่านักเรียนมีความชอบและมีความสุขในการสอนรูปแบบของเดวีส์

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.* กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) พ.ศ.2545.* กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.

ชนันธร หิรัญเชาว์. (2562). *การพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ไทยและความคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, กรุงเทพฯ.

ชนากานต์ อ่อนประทุม. (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติรำวงมาตรฐานโดยใช้รูปแบบของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

เชษฎา ดำเกลี้ยง. (2565). *การพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติท่ารำ โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

โรงเรียนกอบกาญจน์ศึกษามูลนิธิ. (2563). *หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง 2560)* กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ. สงขลา : สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสงขลา.

วรายุทธ มะปะทัง. (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.

สุรพล วิรุฬห์รักษ์. (2554). *นาฏยศิลป์รัชกาลที่ 5.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค.ลาดพร้าว

อรวรรณ บรรจงศิลป์. (2545). *การใช้กิจกรรมที่เน้นกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ที่ส่งผลต่อการเพิ่มระดับแรงจูงใจภายใน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.